

De komst van de zwarte eenhoorn

De komst van de zwarte eenhoorn

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow

Coverontwerp: jarekmadyda via fiverr.com

ISBN: 9789463420006

© M.G. Crow

Intro

Kreten van paniek weerklonken toen de lichten uitvielen. De kernmotor die het ruimteschip verschillende generaties als een soort van mobiele kolonie het heelal deed doorkruisen, begaf het.

De laatste kans op overleven was landen op een planeet die in het zicht kwam. De turbulentie deed iedereen omvallen toen het gevaarte de onbekende locatie naderde.

Neerstorten was onoverkomelijk. De mensheid was zo aan technologie verknocht dat niemand nog bad. Niets van de gebruiken op Aarde bleef overeind. Religie was vergeten.

Als een grote vuurbal kliefde het schip met duizenden mensen aan boord door de lucht van de vreemde planeet, die een dampkring zoals de vernietigde Aarde bleek te hebben en een zon die in een gunstige positie stond.

Alle hoop leek verloren. De temperatuur aan boord liep op. Wie in de buitenste compartimenten zat, werd min of meer levend verbrand.

De klap doodde iedereen in de onderste vertrekken van het schip. Alleen wie in de kern zat, overleefde. Dat waren voornamelijk prominenten.

Smeulend bleef het gevaarte achter. Het was neergekomen naast een grote burcht, die de mensen herinnerde aan een lang vervlogen tijd die ze als Middeleeuwen kenden.

Het luik ging open. De overlevenden knipperden met hun ogen naar de nieuwe zon die hen met haar stralen leek te begroeten. Ze konden ademen.

Een fors gebouwde man van achteraan de dertig keek rond. Zijn houding verried zijn voorname positie. Zijn fraaie kleding was gemaakt van de fijnste stoffen, maar hing besmeurd rond zijn omvangrijke lichaam.

De eerste levende wezens die zich lieten zien, waren dieren. Vooral vogels kwamen naar de plek des onheils. Gieren

vergezeld door kraaien en raven wensten de lichamen van de doden te verorberen.

De mensen wisten niet wat te doen. Dit was te ver terug in hun geschiedenis om er raad mee te weten. Wilde dieren bestonden voor hen al lang niet meer.

Aan boord hadden ze gedomesticeerd vee dat als voedsel diende. Zelfs de vriendschap van een huisdier was hen vreemd geworden.

“Keizer, wat doen we met die beesten?” vroeg een ontzette man.

De keizer antwoordde niet, maar liep naar een jonge gier die hij met opgeheven hand wilde wegjagen, toen er opeens grijze rook uit de roofvogel kwam.

Zijn mond viel open toen er plots een aantrekkelijke jonge vrouw voor hem zat. Met grote ogen keek ze hem aan. Beide leken van elkaar onder de indruk.

De andere vogels veranderden ook in mensen. Het werd voor de overlevenden helemaal te gek, toen de poort van het kasteel openging en een eenhoorn hen tegemoet trad.

Zowat iedereen knielde voor het gracieuze dier dat plots in een jongeman van tegen de twintig veranderde. Meelevend keek hij de mensen aan. Iedereen leek onder de indruk van de knappe verschijning, behalve de menselijke heerser.

De keizer en de overlevende mensen, genoten een warm welkom op Gordia, een planeet die voor hen een levende tijds capsule leek.

De menselijke heerser kreeg andere plannen voor zijn nieuwe, noodgedwongen thuishaven, dan zich aan de wetten van mensen met een dierlijke vorm te onderwerpen.

1

Duistere wolken vulden de lucht van Gordia al een generatie lang. Onheil was overal in een stervende wereld vol dood, onderdrukking en vernieling, die afstevende op een ondergang. Voor de Aardlingen kwamen, was het anders. Hun verre, vergane blauwe planeet hadden ze achter zich gelaten. Na eeuwen in de ruimte geleefd te hebben, maakten de mensen een riskante, bruuske landing op Gordia.

Deze planeet had een gunstige atmosfeer voor de aardbewoners. Gezien hun schip zware schade geleden had en niet meer kon vertrekken, besloten de mensen dat Gordia hun nieuwe thuishaven was.

Ze overleefden honderden jaren aan boord van het immense ruimteschip, waarmee de laatste vooraanstaande families de Aarde verlieten, toen deze vernietigd werd door een grote kernramp. Generaties hadden geen daglicht gezien.

Men kende het verleden alleen uit de digitale bibliotheek en het museum. Dat was een aparte hal in het schip, waar allerlei voorwerpen van de mensheid in opgeslagen lagen. Het was een soort van tijdcapsule, die niet werd aangeraakt, omdat alle informatie als digitaal hologram aan boord te bekijken viel.

In de loop der tijd begon het ruimtetuig te verslijten. Een landing, waar het niet op voorzien was, werd noodzakelijk. Net toen iedereen de moed had opgegeven, kwam er een geschikte planeet in zicht voor hun bijna fatale beslissing. Gordia was hun redding.

Deze planeet was vergelijkbaar met hun vergane Aarde. De overlevenden noemden zich mensen. Voor de Gordianen, die ook zuurstof ademden, zagen ze er zo uit. De Aarde was door omstandigheden op Gordia beter bekend dan omgekeerd.

Het grote verschil was dat de mensen dieren kenden. De Gordianen, die hen opvingen, kenden deze levensvorm in mindere mate.

Veel soorten waren ze zelf. Ze waren shapeshifters en hadden meestal een dierlijke gedaante van een bepaalde soort met een menselijke ziel, die zich kon manifesteren in een menselijk lichaam. Slechts enkele wezens op Gordia hadden alleen een dierlijke vorm en dienden meestal als voedsel voor de roofdieren.

Omdat de meeste Gordianen een menselijke vorm hadden, waren er strikte regels over welke soorten er gegeten mochten worden en welke niet, waardoor er vrede heerste. Gordianen begrepen elkaar door hun gemeenschappelijke vorm, die universele communicatie mogelijk maakte.

Huwelijken tussen verschillende soorten waren gebruikelijk, al was niet iedereen daar een voorstander van. Sommige Gordianen, zoals de wolven, beschouwden het als heiligschennis een partner van een andere soort te nemen. De kraaiachtigen, die dikwijls met hen omgingen, hadden er minder problemen mee.

De Gordianen hadden een apart DNA ontwikkeld dat gemengde voortplanting regelde. Deze unieke, cruciale genen lagen op de geslachtschromosomen waardoor meisjes de soort werden van de moeder en jongens die van de vader.

Er was één uitzondering op de regel: eenhoorns. Ze hadden dominante genen. Een kind van een eenhoorn was ook een eenhoorn, ongeacht het geslacht. Dit kenmerk maakte hen uniek en zorgde ervoor dat ze minder kans op uitsterven hadden, want als hun soort uitstierf, betekende dit het einde van de planeet.

Alle Gordianen kenden hun taak in het systeem. Tirkam, het heilige zwaard van de eenhoorns die de koningen van de planeet waren, was het enige wapen dat er te vinden was. Het had meer een spirituele, dan een defensieve functie. Er onschuldig bloed door laten vloeien, was niet aan te raden.

Niemand kende er het effect van, maar er werd aangenomen dat elk slachtoffer dat door het bijzondere zwaard viel, zijn invloed had op de planeet. Volgens de kraaiachtigen zou elke druppel onschuldig bloed de temperatuur doen dalen, tot Gordia dood vroom.

Niemand wilde dat proberen. Daarom werd Tirkam opgeborgen in het kasteel van de eenhoorns dat het spirituele centrum van

de planeet was. De kapel was opgedragen aan de godin Serali, die de planeet beschermde.

In het midden van deze koepelvormige ruimte, stond de altaarsteen waar de kling in rustte. Deze bevatte verschillende sierlijke inscripties in een oude taal, die op die van de mensen leek. Ze verhaalden de profetieën van de kraaiachtigen.

Het was geen toeval dat de talen op elkaar leken, want ooit waren de shapeshifters van de Aarde verdreven. Hun thuishaven Atlantis werd vernietigd, toen de blauwe planeet nog leefde. Wetende dat ze Gordia gingen vinden, vertrokken ze met hun schepen de ruimte in. De mensen geloofden dat ze uitgestorven waren. Pas duizenden jaren later gingen ze deze unieke planeet ontdekken.

De magiërs van Gordia voorzagen dat de mensen hen gingen vinden. De eenhoorns waren naast leiders en koningen ook begaafde magiërs en zieners, die nauw samenwerkten met de kraaiachtigen. Deze waren vooral bedreven in het contact leggen met andere werelden en mentale beïnvloeding. Hierbij waren de kraaien de boodschappers van het dodenrijk en de raven de genezers. De eksters waren de meesters van de stenen en het beïnvloeden van de materiële wereld.

De eenhoornkoning Sarion kende de voorspellingen over de komst van de mensen. Hij wist wat ze met hun planeet gedaan hadden en was er op voorzien wat ze met de zijne gingen doen.

Gordianen geloofden nog in magie, terwijl de mensen die op de Aarde gebleven waren, eerst hun heil in religie zochten en daarna in wetenschap. De magische kennis ging op Aarde verloren met de val van Atlantis.

De mensen brachten technologie en geavanceerde wapens mee. Dat was nieuw voor de vredelievende Gordianen. Het duurde niet lang, of ze werden onder de Aardse keizer Derom gedwongen hun menselijke vorm aan te nemen. Ze moesten zich aan hem onderwerpen, te beginnen met de eenhoorns, die de vorsten van de planeet waren en hen gastvrij hadden opgevangen.

Wie zijn dierlijke vorm koos, belandde in de slavernij en werd vogelvrij verklaard. Paarden werden lastdieren. Andere Gordianen werden zelfs geslacht als voedsel voor de mensen, die

na eeuwen in de ruimte geleefd te hebben, niet veel veranderd waren sinds ze de verwoeste Aarde achterlieten.

Toch kwam er weerstand. Ik de talrijke bossen, die de Aardlingen niet meer kenden, maar hun nieuwe thuishaven nog rijk was, ontwikkelde zich een verzet.

Gordia was een weelderige, groene planeet met rode oceanen, bruisend van leven. Het water kleurde rood, door een bepaald mineraal dat op aarde niet bekend was.

De vissen kenden geen menselijke vorm. Ze waren een voorname bron van voedsel voor de Gordianen. De stof die het water rood kleurde, zorgde ervoor dat de voorplanting van de vissen in verhouding bleef met wat er gevestigd werd, waardoor er geen gevaar voor uitsterven was. Zo bleef de voedselvoorziening van de planeet gegarandeerd.

Onder leiding van Sarion de eenhoornkoning, verzamelden zich de vrije volkeren van Gordia, die tegen de troepen van Derom wilden vechten. De menselijke keizer dulde echter geen tegenstand en bedacht een plan dat even wreed als geniaal was.

Bossen werden in brand gestoken en de eenhoornkoning gevangen genomen in zijn eigen kasteel, waarnaast het ruimteschip was neergestort.

Derom eiste de macht op. Hij stootte Sarion van de troon, waarna hij hem en zijn zwangere vrouw als deel van zijn opzet in ballingschap hield. Voorlopig moest hij ze in leven houden om zijn plan te doen slagen.

Deroms grote probleem na de machtswissel, was dat hij een eenhoorn moest vinden om Tirkam te hanteren. Zelf kon hij het niet. Hij had nog geen idee hoe gevaarlijk het wel was om het zwaard aan te raken, als je geen eenhoorn was.

Niet voor niets was de kapel waarin het altaar van de godin stond, geen plek voor onbevoegden. De eenhoorns bepaalden wie toegang kreeg tot het heiligdom. Het was verboden voor mensen, maar Derom wilde het lot tarten.

Het heilige eenhoornzwaard Tirkam was gesmeed uit de hoorns van de eerste eenhoorns die de planeet geschapen hadden en bestond uit materie, die niet geschikt was voor buitenstaanders.

Wie het sierlijke wapen kon aanraken, beheerste de planeet. Derom ondervond het aan den lijve, toen hij het zwaard uit het altaar trok.

Meteen had een zware bliksem zich op hem geworpen, die de tirannieke heerser levend verbrandde en verminkt achterliet. Het was een wonder dat hij het overleefde. Hij was de enige uitzondering op dat gebied. Later zou hij begrijpen hoe dit kwam.

Deroms wraak voor zijn verminkingen was zoet. Hij had een eenhoorn nodig die hij kon manipuleren. Deze had hij snel gevonden. Op het moment dat hij Sarion van de troon stootte en het kasteel innam, was diens hoogzwangere vrouw de schakel waar Derom op rekende.

Zonder pardon sneed hij onder de ogen van de zwaar gefolterde eenhoornkoning haar buik open. Sarion moest met zijn laatste krachten toekijken hoe zijn vrouw stierf, terwijl Derom hun zoon uit de baarmoeder greep.

Dat deed hij in de kapel bij het altaar, waar het zwaard aanlokkelijk lonkte. Voor hem was het een normale zaak dat hij het kind zou doden.

Toch kwam er een nog gruwelijker plan in hem op, toen hij de kreupel geslagen eenhoorn naast zijn dode vrouw zag liggen.

Sarion wist dat hij verraden was. Enkele volkeren, zoals soorten op Gordia genoemd werden, waren corrupt geworden. Ze hadden zich rond Derom geschaard. Deze verraders mochten de controle over het zwaard niet verliezen.

Terwijl Derom het stervende koningskoppel liet verbranden, zorgde hij ervoor dat hun baby in menselijke vorm bleef.

Hij ruimde zijn assistenten op om geen getuigen te hebben. Niemand mocht weten van wie de baby was, laat staan welke identiteit hij had. Hij had echter het gordijn bij de deur niet zien bewegen. Iemand had ongemerkt de gruwel aanschouwd.

Derom had besloten het eenhoornkind als zijn zoon op te voeden. Om zijn macht te bevestigen, was hij getrouwd met een Gordiaanse, namelijk de gierenkoningin Vultura. Zij geraakte

rond dezelfde periode als de eenhoornkoningin zwanger, maar verloor het kind.

Haar man drong er op aan dat ze haar miskraam verborgen hield. Opeens begreep ze waarom. Ze was echter bang en sputterde daarom niet tegen. Ze accepteerde de baby, alsof hij van haar was.

De kleine eenhoorn werd Elgor genoemd en groeide op met het idee dat hij een mens was. De vrouw waarvan hij dacht dat ze zijn moeder was, had haar gierenvorm afgezworen. Ze liep als mens rond, gekleed in de fijnste stoffen en beladen met kostbare sieraden. Haar tijd van zich te goed te doen aan de lichamen van de overledenen, was gedaan.

Ze wist dat de gewiekste Margot de eksterprinses die ook gekeerd was, haar juwelen benijdde, maar negeerde het meisje. Ze was een uitzondering. De rest van de kraaiachtigen hadden zich achter de wolvenkoning geschaard, die na de dood van de eenhoornkoning de leiding van het verzet had overgenomen. De ene groep aasetende vogels koos voor weelde, de andere voor vrijheid.

Langzaam maar zeker begon de aanhang tegen Derom ondergronds te groeien, maar er kwam ook verdeeldheid onder de Gordianen. De wolven vergrepen zich van grote honger aan verboden soorten, die daarom geen kant kozen en zich nergens veilig voelden.

De wet onder Derom dicteerde dat al wie in dierlijke vorm was, gegeten mocht worden. De wolven waren zijn grootste tegenstanders. Ze maakten echter misbruik van zijn wetten om met overlopers af te rekenen.

Toch was hun koning Lupus er zeker van dat hij met zijn roedel en de hulp van de kraaiachtigen, die zijn trouwste aanhang en verkenners in de lucht waren, in zijn opzet ging slagen. Er gingen geruchten de ronde dat een oude profetie voorspeld had dat het zwaard tegen wie het misbruikte, ging keren en dat de zwarte eenhoorn ging komen.

De wolven en de kraaiachtigen werden bestempeld als de Harla. Het woord betekende hoop in het Gordiaans. Hun doel was om

de planeet terug te veroveren op de mensen. Ze wilden het oude evenwicht herstellen.

Hun acties lokten echter zware repressie uit. Keizer Derom dulde geen tegenstand. Hij liet iedereen die hij verdacht met de Harla samen te werken, genadeloos executeren.

Zolang de planeet nog leefde, liep er nog een eenhoorn rond en was de hoop nog niet verloren. De katachtigen waren door omstandigheden onder de menselijke keizer gekeerd.

Derom had een tijger die hem wilde aanvallen gedood. Hij droeg diens huid over zijn gezicht als een afschrikwekkend masker, om zijn verminkingen te verbergen en zijn tegenstanders duidelijk te maken dat er met hem niet te sollen viel.

Het begon hem op te vallen dat het Gordiaans aan oude talen van de Aarde deed denken, maar zocht er niets achter. Hij was de verhalen van Atlantis vergeten. Voor hem en de meeste andere mensen waren de verhalen van het verloren continent slecht een mythe.

Twintig jaar verstreken sinds Sarion en zijn hoogzwangere vrouw het leven lieten. Niemand had enig idee dat de eenhoornprins nog in leven was.

Elgor groeide op in een wereld die het verleden vergat. Hij begon even wreed en gevreesd te worden als de man die hij als zijn vader aanzag. Het mysterieuze zwaard dat opgeborgen lag in een stevige, lederen koker lonkte hem. Derom had hem verteld dat enkel hij het kon hanteren en dat al wie het aanraakte, erdoor vernietigd zou worden.

Elgor was zich er niet van bewust wie en vooral wat hij werkelijk was. De jongen werd getraind en zijn ziel gebroken. Al snel vloeide er onschuldig bloed door Tirkam, toen hij het wapen voor zijn achttiende verjaardag in handen kreeg.

De planeet koelde af. De zomer voelde als herfst, die zich al snel aankondigde. Niet veel later werd die gevolgd door een hevige, strenge winter die al meer dan een jaar duurde.

Voor de Harla en vooral de kraaienpriester Rufus was dit geen goed teken. De dood van de planeet had zich ingezet. Ook

Derom leek ergens aan te voelen dat zijn plan in duigen dreigde te vallen en dat Gordia voor iedereen onleefbaar ging worden.

Hij hoopte dat het ruimteschip spoedig hersteld kon worden. Samen met enkele uitverkorenen wilde hij Gordia, waarvan hij zelf de doodsklokken had doen luiden door een zinloos moordende eenhoorn te scheppen, op tijd verlaten.

Vultura keek ondertussen toe vanuit de schaduw. Haar man zag haar nog amper staan. Ondanks zijn vorderende leeftijd en zijn weerzinwekkende uiterlijk, trok hij nog steeds jonge minnaressen.

De gierenkoningin begon zich stilaan verstoten te voelen. Zwijgen over de afkomst van haar aangenomen zoon begon voor haar steeds moeilijker te worden.

Daarnaast hoopte ze dat er nog partijen de link tussen de dood van het eenhoornkoppel en de geboorte van Elgor konden leggen. Ondanks alles was ze aan hem gehecht geraakt en zag ze ergens nog het licht in hem dat langzaam maar zeker doofde, net als Gordia.

2

Ruiters naderden een ijzingwekkende burcht, die omringd werd door een zwarte slotgracht van bezoedeld water. Aan de dikke, grijze muren hingen kooien met restanten van Gordianen die er zowel in menselijke als in dierlijke vorm in weggekwijsd waren.

De geur van rottend vlees vulde de lucht, maar dat maakte geen indruk op de jongeman die voorop reed. Hij was gehuld in een mantel van zwarte schapenvachten, die hem beschermde tegen de extreme kou. Bevroren wolken stegen op tussen zijn gekloven lippen, elke keer hij uitademde. Het vriesweer had hem in zijn greep.

Even keek hij over zijn schouder. Hij merkte dat zijn mannen zwaar vermoeid en onderkoeld in het zadel hingen. Het enige wat hem vertraagde, was het feit dat zijn rijdier zo uitgeput was dat het met hem op de rug nog amper recht kon blijven.

Omdat hij aan een stevig tempo een grote afstand in één ruk gereden had, hield hij zichzelf tegen om zijn zwarte hengst af te maken. In tegenstelling tot zijn soldaten, had het dier wel het uiterste van zichzelf gegeven en strompelde met zijn laatste krachten de ophaalbrug over.

De jongeman was in een milde bui. Hij kwam uit het zadel. Zijn lange, donkerblonde haren wapperden in de wind. Geen enkel detail ontging aan zijn scherpe, grijze ogen. Hij was groot van gestalte en gespierd gebouwd. Zijn gracieuze uiterlijk stond in schril contrast met zijn verminkte ziel.

“Wie als laatste over de brug is, wordt levend gekookt!” brulde hij, terwijl hij naast zijn uitgeputte paard op het binnenplein stond en toekeek hoe de rest van het leger binnen reed.

Hun donkergrijze, wollen uniformen hingen vol bevroren bloedsporen. De gelaatsuitdrukkingen van de mannen getuigden van paniek. Hun leider meende het.

Knechten kwamen aangelopen en ontfermden zich over het zwarte paard dat dankbaar was dat het nog leefde. Dat mocht een wonder heten, gezien de aard van zijn meester. Het hart van de jonge prins leek al even koud als de spekglad bevroren vloer onder zijn voeten.

Dankbaar nam hij de kruik wijn die hem overhandigd werd aan, terwijl hij waakzaam toekeek hoe de rest van zijn soldaten binnenkwamen. Ze waren gehaast, want ze wisten dat wie als laatste arriveerde, de pineut was. Zijn lot was een gruwelijke dood.

Vanuit een raam keek de keizer met zijn verminkte gelaat, dat hij verborg achter een masker van tijgerhuid, toe. Zijn legers hadden ondanks de strenge winter de Harla een zware slag toegebracht.

Aan de zadels van de thuiskomende soldaten hingen bevroren wolvenkoppen en afgehakte vleugels van grote, zwarte vogels. Het waren de trofeeën van een gewonnen veldslag die tentoon gesteld moesten worden.

Op krakende laarzen liep de jonge aanvoerder beheerst naar de man die als laatst over de brug kwam. Hierbij moest hij uitkijken dat hij zelf niet op zijn bek ging.

Het werd stil. De stilte was even kil als het weer. De onfortuinlijke man viel ondanks de koude op zijn knieën.

"Heer Elgor, ik smeed je ..." stamelde hij.

Maar Elgor was niet onder de indruk en snauwde: "Ik geef de orders! Jij hebt me niets te smeken, ellendige worm!"

Nog voor de man iets kon zeggen, werd hij meedogenloos tegen de grond getrapt. Het bloed spatte uit zijn mond om het laatste stukje witte sneeuw dat niet aangetast was door hoeven en laarzen, rood te bezoedelen.

Elgor keek rond en brulde: "Ik had gezegd dat ik deze rat hier levend ging koken! Gezien het weer lijkt dat bij nader inzien niet zo geslaagd."

Hierna keek de leider rond vervolgde op kalmere toon: "Ik denk dat ik hem hier buiten laat liggen, zodat hij deze nacht zal bevriezen. Wie hem aanraakt of helpt wacht hetzelfde lot, of erger."

Iedereen kende prins Elgor. De trap die hij de soldaat verkocht had, had zijn ribben gebroken. Kermend van de pijn bleef de man liggen.

De koude vloer bracht nog enige verzachting, maar hij kon amper ademen, omdat zijn longen geraakt waren. Iedereen zocht binnen de warmte op. Hij bleef eenzaam liggen tot het zwart werd voor zijn ogen.

Elgor oordeelde dat hij een warm bad kon gebruiken. Hij werd gaandeweg onpasselijk van zijn eigen geur, die grotendeels veroorzaakt werd door het rottende bloed van de onschuldigen die hij aan zijn kling gejaagd had. Het rode levensvocht had dan ook zijn kleding doordrenkt.

Hij ging naar binnen en wist dat zijn vader, keizer Derom, hem zo niet wilde ontvangen. Daarom stapte hij meteen naar het verwarmde badhuis, waar hij zijn stinkende uniform uittrok en zich in het water liet zakken.

Enkele bedienden droegen meteen zijn vuile, onwelriekende textiel weg en verdwenen om nieuwe kleren voor hem te halen. Zijn oude outfit was het wassen niet meer waard en werd in het vuur van de ketel gegooid, die de badkamer en het water heerlijk warm hielden.

De spons met zeep ging over zijn gespierde lichaam. Het alleen zijn ontspande hem. Hij genoot ervan. Soms had hij van die momenten dat alles hem teveel werd. Dan zonderde hij zich graag af.

Hij was geen lafaard. Wat was hij wel? Soms vroeg hij zich diep in zijn binnenste af of hij wel menselijk was.

Op dat moment was hij de koning van de badkamer. Hij genoot ervan het water over hem te scheppen en het vuil van hem af te weken. Iedereen wist dat ze hem best met rust konden laten. De jongeman was redelijk snel overprikkeld. Dat kon dodelijk zijn.

Hij sloot zijn ogen en probeerde de gruwel van de voorbije dagen te vergeten. Even wilde hij zichzelf zijn. Hij besepte dat hij zich dubbel voelde over het feit dat hij een aantrekkelijk dienstmeisje naar buiten gestuurd had.

Misschien had ze zijn rug kunnen wassen, maar anderzijds begreep hij wat dat inhield. Zijn hoofd stond niet naar de gevolgen.

Ik heb haar niet nodig, besloot hij in gedachten, terwijl hij zijn ogen sloot.

Hij was niet in stemming voor gezelschap, maar wel opgewonden. Het meisje terugroepen leek hem overbodig, als hij haar voor de geest kon houden.

Zijn rust was hem heilig. Hij besepte dat hij nog altijd handen had, waarmee hij onder water zijn stijve lid greep.

Niemand hoefde hem lastig te vallen. Hij loste zijn zaad in het water dat stilaan bezoedeld was door het zweet en het bloed dat hij van zijn huid geschrobd had.

Zijn eerste noden waren vervuld, toen hij besepte dat hij niet eeuwig in zijn eigen vuil kon zitten dobberen. Weer leek zijn onverklaarbare, niet-menselijke buikgevoel hem onbewust aan te spreken. Er stond hem iets te gebeuren. Meer kon hij er niet uit opmaken.

Was het het gierenbloed van zijn moeder? Het enige wat hij zeker wist, was dat hij zijn maag hoorde en voelde knorren. Met de wetenschap dat er een lekkere maaltijd op hem wachtte, kwam hij uit het water, spoelde zich af en greep een handdoek.

De overwinning op de Harla moest gevierd worden. Liefst met veel grandeur. Derom keek niet op een slachting meer of minder. Hij zat aan het hoofd van de tafel. Elgor nam plaats naast hem. De keizer verwachtte dat hij verslag uitbracht.

De jongeman peuzelde van zijn kippenbout en was opgelucht dat hij wat achter de kiezen kreeg. Hij had enkele Harla gefolterd en was zo te weten gekomen dat ze spionnen binnen de muren van het kasteel gestationeerd hadden.

“Vader, ze zijn hier”, zei hij. “En er zijn nog groepen die ons hoofd willen. Naast de Harla zijn er nog rebellen. Die hebben hier ook infiltranten. Meer laat ik je later op een meer vertrouwelijke wijze weten.”

Zijn blik ging hierbij naar de meisjes die rondliepen met de karaffen om de bekers met wijn bij te vullen. Sommige gezichten onder het personeel waren vrij nieuw. Ze konden hem horen. Gezien hij geen idee had wie hij kon vertrouwen en wie er een spion was, besloot hij discreet te blijven.

Spionnen in het kasteel waren niets nieuw, maar het zag er naar uit dat zijn vijanden verdeeld waren en er nog nieuwe groepen tegenstanders opkwamen, die buiten de Harla actief waren.

"Hier zijn teveel oren en ogen", verklaarde Elgor tussen twee happen van zijn kippenbout door.

Hij lustte het gebrad dat geserveerd werd niet en gaf niet graag toe dat hij op één of andere manier minder dol was op vlees in het generaal. Voor hem werd meestal een aparte schotel voorzien.

Dat hij als eenhoorn onbewust over verloren kennis beschikte, waardoor hij kon aanvoelen dat zijn eten ook een menselijke vorm had, drong nog niet tot hem door.

"Dat begrijp ik", grinnikte Derom.

"Maar nu we het toch over het thema hebben," vervolgde Elgor op neutrale toon, "moet ik toegeven dat ze niet veel meer voorstellen. Blijkbaar kunnen ze nog op weinig steun rekenen. De oude wolf is ontsnapt, maar zijn aanhang valt uiteen."

Derom luisterde aandachtig en werkte ondertussen zijn gebrad naar binnen. Op zijn schoot zat een jonge vrouw, die zich rond hem gekronkeld had. Gezien ze een python was, was dit geen abnormaal gedrag voor haar soort.

Aan de andere kant zat Vultura zwijgzaam toe te kijken. Haar blik was op Elgor gericht. Deze merkte haar weemoed op. Een deel van hem had met haar te doen, maar anderzijds wilde hij zich niet in de relatie van zijn ouders moeien, of beter gezegd: de personen die hij er voor aanzag.

Hij wist niet beter. Vultura onderdrukte haar drang om uit de biecht te kappen en de jongeman de waarheid te vertellen. Ze besepte dat ze dat niet ging overleven. Hoogst waarschijnlijk zou hij haar toch nooit geloven.

Elgor had andere dingen aan zijn hoofd. Niet iedereen op het kasteel dacht hetzelfde over hem. Terwijl de mannen schrik van hem hadden en liefst zo ver mogelijk uit zijn buurt bleven, waren de vrouwen eerder dol op hem.

Hij was er zich van bewust dat de dienstmeisjes vochten om in zijn gunst te komen en de nacht met hem door te brengen. Het streelde zijn ego, maar schonk hem weinig voldoening. Hij

hekelde de oppervlakkigheid van zijn aanbidsters en kreeg er een raar gevoel bij.

Was het louter ergernis? Hij kon het niet verklaren, maar las de gedachten van de meeste anderen als een open boek. Enkel de mysterieuze eksterprinses Margot kon hij niet doorgronden. Hij ontweek haar als de pest. Ze zat gelukkig aan het andere einde van de tafel aan te pappen met een man die op zijn positie aasde.

De Gordianen waren zichzelf niet. Elgor begon er zich hoe langer hoe meer bewust van te worden dat ze nog een andere identiteit hadden dan degene die ze lieten zien.

De jongeren waren hun dierlijke vorm vergeten, maar hij was er nog. Elgor ving dat op. Het prikkelde hem en maakte hem nieuwsgierig, terwijl hij wist dat het verboden was om beide te zijn.

De wet was duidelijk. Iemand was mens of dier. Zodra men zijn dierlijke vorm liet zien, mocht men zo behandeld worden. Dieren waren vogelvrij verklaard. Ze mochten geslacht en opgegeten worden.

Het was Elgor niet ontgaan dat sommige meisjes voor hem wel van vorm veranderden. Hij begreep het niet. Waren ze echt zo dom? Ze moesten wel een doodswens hebben.

Het was een bekend gegeven dat geen enkel meisje zijn slaapkamer levend verliet. Zijn vader had hem duidelijk gemaakt dat hij zijn rommel moest opruimen, zoals hij het noemde. Zijn bedgenotes mochten hun avontuur met hem niet overleven.

Elgor had geen idee dat Derom hem niet enkel wilde harden. Hij werd tot deze actie aangezet, omdat de keizer zich er van bewust was dat kinderen van eenhoorns ook eenhoorns waren. Meerdere van die soort, was het laatste waar Derom op zat te wachten.

Elgor werd ruw uit zijn gedachten getrokken, toen een dienstster zijn beker vulde. Hij had haar nog nooit gezien. Ze was eerder klein en fijn, maar pezig gebouwd. Haar lange, dikke, zwarte haren leken haar lichaam te bedekken, wat haar eerder verlegen uitstraling extra in de verf zette.